

Forfatter: Dalgas, Ernesto

Titel: Udrag fra Dommedags Bog

Citation: Dalgas, Ernesto: "Dommedags Bog", i Dalgas, Ernesto: *Dommedags Bog*, udg. af Henrik Schovsbo, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1996, s. 41.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-dalgasdomval-shoot-idm139915690099392/facsimile.pdf> (tilgået 07. maj 2024)

Anvendt udgave: Dommedags Bog

bandelser. Medens disse kundgøre Kirkens Ufejlbarehed – bevise vi dens Sagtmødighed. Vi strække den ene Haand bønfuldende mod de vrede Helgener – den anden række vi overtalende de søgende Sjæle blandt dem, der forførtes af Menedermunkens Gift».

Opmuntrer ved hans Tåles Indhold og endnu mere ved dens husvalende Klang, satte jeg mig som Lærling ved hans Fødder og fortalte ham mine lagttagelser og mine Tvivi. Han svarede med en Stemme, hvor hver en Tone adledes af hans rene Sjæl: »Jeg er ej lærd. Jeg er en Munk som mange. I Afsondrethed lever jeg. Dog har jeg Arbejde nok. Daglig omstemmer jeg min Sjæl til at opfatte Guds sagte Mindetale. Thi hver Dag er Guds Sandhed ny og dyb. Hver dag minder Guds Kærlighed jomfruelig. Hver Dag genfødes min Længsel blaa og min Ihukommelse grøn. Jeg siger det saalunde til mig selv, dog ti derom» – og jeg forstod, den gode Mester var endnu ikke ganske fri for Kætteri. – »Hver Dag lider jeg. Hver Dag dør jeg. Hver Dag opstander jeg, som Kærligheden en Gang steg op af Havet. Men det er Gud, der lider i mig. Og Gud, der dør. Og Gud, der atter opstaar. Saaledes er Gud evig kær og evig frisk. Men dette gælder – dog ti derom; thi det er ikke Lære – for hver, i hvem Gud lever rent og purt. Og alle disse danne tilsammen Kristi hellige Legem – der sammenholdes af Guds søde Aande – den hellige Minde, der strømmer ud fra Kærlighedens Hav».

»Ak«, tænkte jeg, »alt dette er sandt for ham, og næsten sandt for mig, mens jeg er nær ham, men efter faa Timers Løb holder en anden Tænkemaade mig fangen. Da er dette Sandhed for ham, men ej længer Sandhed for mig«. Jeg sagde til ham, idet jeg afførte mig min Lærdoms Rustning og min Spidsfindigheds Vaaben, hvormed jeg væbnede mig imod Doktor Scotus, og talte til ham enfoldelig som en skriftende, der adspørger sin Sjælesørger: »I Gaar fornægtede og forbandede jeg det Hav, hvorfra din Mindes Aande kommer, men som forfulgte mig med Slangearm. Men i Morges, den Gang jeg vandrede i det mørke Bjærg, betænkte jeg, at der kan være Forskel paa Tingen, som den er, og som den synes. Jeg tør ikke nægte, at naar Gud synes vred og ond mod mig, kan Skylden ligge i mit eget formørkede Syn og ej hos Gud. Dog, jeg tror ej dette, saa lidt som det modsatte. Men spørgesyg betvivler jeg begge Dele«. – Han svarede mig med trøstefulde Toner – hvor elskede jeg dog denne